

Tid blive tilgængeligt for samtlige Rigsdagens Medlemmer, og vi faar saa se, hvilke Oplysninger det indeholder. Industrikrisen har jo været Hovedteksten for de politiske Foredrag i Sommerens Løb, og det er min Overbevisning, at Ministeriets Stilling i al Almindelighed ude i Befolkningen ikke er blevet røkket ved den Holdning, som Ministeriet har indtaget. Jeg har nævnt, at en hel Del Radikale har givet Ministeriet deres Tilslutning, men Førerne herinde har været meget vaklende og uklare. Naturligvis er det altid saa, hvor radikale Talere optræder, at de giver Ministeriet et meget daarligt Skudsmaal, men andet kunde man naturligvis ikke vente, og jeg har lagt Mærke til, at naar det ærede Medlem Hr. Rode har talt ude paa Møder Landet over, har han ved adskillige Lejligheder sluttet sin Tale med at sige med Hensyn til Ministeriet: Efter Nat kommer Dag! Dermed vil det ærede Medlem naturligvis sige, at efter det Tummørke, som under den nuværende Regerings Førerskab ruger over Landet, vil det ærede Medlem og hans Parti atter bryde frem som Solen og skabe bedre Tilstande for Befolkningen. Jeg kan ikke undlade at nævne en Artikel, som er skrevet af en af det radikale Partis første Mænd, Landstingsmand Edvard Brandes. Han skriver hver Maaned en Kronik i „Politiken“; meget fornøjelig er den i de fleste Tilfælde at læse, og han bruger undertiden om sine Modstandere meget drastiske Udtryk. Men særlig har han i en Kronik for kort Tid siden været ude efter Landbrugsministeren og har om ham udtalt, at han var en Mand, om hvem der staaer en ægte jydsk Ajleluft, der kan spores langt borte fra af alle Muldets Frænder, og han siger, at man efter Valget kunde have ventet et borgerligt Ministerium, men man fik et „bondet“ Ministerium. Ja, jeg ved naturligvis ikke, om man fra radikal Side eller fra Vælgernes Side i det hele taget kan goutere, hvad der staaer i saadanne Artikler som navnlig dem, Dr. Brandes har skrevet; jeg vil alligevel tro, at hvis man blev tilstrækkeligt oplyst i den almindelige radikale Vælgerhær, vilde man blive noget forbavset over adskillige af de Udtryk, Landstingsmand Edvard Brandes benytter. Jeg har ikke mærket, og jeg vilde gerne vide, om der skulde foreligge noget i den Retning, at det nuværende Ministerium har krævet noget særligt for de danske Bønder. Jeg har ikke kunnet spore det, men for saa

vidt man sidder inde med et Materiale i den Retning, vil det antagelig komme frem nu ved Finanslovens første Behandling.

Ellers er det naturligvis saaledes, hvad hele den politiske Situation angaar, at der i en Agurketid som den i Sommer, hvor vi — heldigvis, kan jeg sige — har haft en rigsdagsløs Periode, er gaaet allehaande Rygter, som der altid plejer, og disse Rygter skal man naturligvis ikke tage alt for højtideligt, men der er visse haandgribelige Ting, som man nødvendigvis ved en Finanslovs første Behandling maa dvæle et Øjeblik ved. Jeg tænker her paa det Frieri, der fra „Social-Demokraten“, hvis Redaktør jeg antager er det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, i Sommerens Løb har fundet Sted overfor det konservative Folkeparti. Jeg synes, at jo mere man fordyber sig i denne Sags Akter, des mere kommer man til det Resultat, at der her formelig er udspillet et helt Kærlighedsdrama, og jeg siger til mig selv: Drømmer jeg, eller er jeg vaagen? Har man ikke fra socialdemokratiske Side udtalt den skarpeste Kritik af et Samarbejde med det konservative Folkeparti? Har man ikke stadig bebrejdet Venstre, der førte et demokratisk Navn, at det overhovedet kunde tænke paa et Samarbejde med det konservative Folkeparti om enkelte Spørgsmaal? Men nok om det; det ærede Medlem og Bladet „Social-Demokraten“ hentede sig en Kurv. Nu havde det ærede Medlem det ikke saadan, som jeg har hørt om adskillige andre Medborgere, at de efter et saadant Frieri sank hen i dyb Melankoli som forsmaaede Bejlere. Nej, det ærede Medlem skældte den attraaede Genstand ud efter alle Kunstens Regler, og jeg er sikker paa, at havde det ærede Medlem nogen Sinde haft en Chance for at komme i Samarbejde med det konservative Folkeparti, saa har det ærede Medlem nu fuldstændig sat denne Chance over Styr. Jeg vil sige — og vil sige det som en Anerkendelse overfor det konservative Folkepartis Ordførere —, at der i Sommerens Løb jo har lydt adskillige anerkendende Ord fra deres Side om Ministeriets Holdning. Jeg vil gerne have Lov til at citere en enkelt af disse Udtalelser; jeg kunde citere mange flere, men skal kun citere en Udtalelse, som er fremsat paa et Møde, hvor det ærede Medlem Hr. Parkov var til Stede, og hvor man naturligvis var inde paa at tale om Industrikrisen og de store bræn-